

Geachte,

De uitoefening van een institutie is gegeven in een veelvoud van stemmen en in de ontelbare handelingen van velen. De eigen stem, het eigen handelen in dienst van een institutie te stellen betekent dag in dag uit inwisselbaar te zijn en geen onmisbare plaats in te nemen. Daarvoor willen wij u bedanken.

Ondanks een aanvankelijk gevoel van vervreemding gaat u deze alledaagse daad van vertegenwoordiging inmiddels gemakkelijk af. Maar wij zouden toch graag erkennen dat er zich regelmatig een gevoel van vermoeidheid bij u moet hebben aangediend, een uitputting waardoor het u wenselijk leek dit kantoor niet te betreden en de ermee verbonden taken te laten voor wat ze zijn.

Wij gaan ervan uit dat deze vorm van uitputting u vertrouwd is. Wij zijn ons ervan bewust dat zij niet zozeer voortkomt uit uw dagelijks werk maar eerder het gevolg is van een onzichtbaardere vorm van arbeid die u onmerkbaar verricht.

Met vriendelijke groet,
Faculty of Invisibility

Geachte,

Wij zouden graag aan u openbaren hoezeer ons schrijven in de aanhef een breuk zou moeten bewerkstellingen. Wij richten ons namelijk eigenlijk niet tot u als persoon maar veel eerder richten wij ons tot het ambt dat u bekleedt. Het is alsof wij losgemaakt van degene die het bekleedt enkel het kale ambt willen aanspreken.

Wij verzoeken u om begrip dat wij de omweg via u maken. Het is onmogelijk aan een plaatst als 'het ambt' te schrijven in de veronderstelling dat deze niet is ingenomen door zijn huidige bekleeder. Het is onmogelijk aan zo'n plek te schrijven alsof deze onbezet en leeg zou zijn. Alsof deze uitoefening werkelijk zou rusten.

Met vriendelijke groet,
Faculty of Invisibility

Geachte,

Dat wij ons tot u in briefvorm wenden heeft met een zekere moeilijkheid van doen die ons handelen met zich mee brengt. Om de loop der dingen te onderbreken, zelfs voor een nauwelijks waarneembaar ogenblik, is het namelijk noodzakelijk zich met deze tijd in te laten. Haar zonder voorbehoud toe te behoren.

Het moge duidelijk zijn, dat onze brieven aan uw kantoor zijn geadresseerd, om zich daarbinnen tot een drempel in de taal te richten. Zij zijn niet meer dan een toespeling op dat moment in de taal waarin elk woord zowel vol als leeg kan zijn. Zowel betekenisvol als nietszeggend. Het komt ons voor dat dit bereik van de taal altijd al, zo goed als onopgemerkt, diep is ingebed in de tijd van het kantoor.

Ons schrijven kan niets anders dan volkomen vrijblijvend en onbestemd blijven.

Met vriendelijke groet,
Faculty of Invisibility

Geachte,

Met het ontvangen van deze brieven is het alsof u aan een gebeurtenis hebt deelgenomen die onmerkbaar blijft. Wij schrijven om op een gebeurtenis aan te dringen die noodzakelijkerwijs plaatsgevonden moet hebben zonder dat zij zich in een chronologie laat invoeren. Dat deze brieven tegelijkertijd komen, onze schijnbaar achteloze wijze van verzenden – laat u zich niet misleiden – hangt samen met de tijd van een onbepaalde solidariteit. Met een verbindtenis die tot niets verplicht. Die niets van u eist en niets verlangt.

Toch hebben wij ons het recht toegeëigend om ook u tot die onbestemde figuren te rekenen die aan deze niet beschikbare tijd gebonden schijnen te zijn. Deze tijd, waarop onze brieven zich beroept, is zo onzeker maar draagt toch de mogelijkheid in zich om in werkelijkheid over te gaan.

Met vriendelijke groet,
Faculty of Invisibility

Geachte,

In uw handelingen wordt over de mogelijkheid van de openbaarheid beslist. Het lijkt ons tegelijkertijd onmogelijk in elke handeling deze verantwoordelijkheid gestalte te geven. Het institutionele handelen moet tot op zekere hoogte blind zijn.

Zoals u weet wordt ons vermogen om ons tot de realiteit te verhouden door de instituties veranderd. De gebaren van de taal worden in dienst genomen om ons in een tijd van overeenkomst te verankeren. Om in naam van een instituut te handelen moet men zelf toch tot een van die figuren worden die totaal in het beeld van de openbaarheid opgaan. Figuren die opkomen en neergaan terwijl ze dit werk uitvoeren.

Alleen onder de voorwaarde volledig met dit beeld samen te vallen kunt u deelnemen aan het creëren ervan.

Met vriendelijke groet,
Faculty of Invisibility

Geachte,

Vanzelfsprekend moedigt een stroom van brieven die niet aan u maar aan uw ambt gericht zijn, u niet ertoe aan uw werk neer te leggen. De oproep die onze brieven met zich mee lijkt te brengen is eerder met de literatuur verbonden dan met het kantoor.

Wellicht ligt hij volledig in het bereik van de taal verborgen. Is hij alleen maar aan de randen van de dingen en handelingen gerelateerd.

Dat naast zich neer leggen wat u constant dag in dag uit nakomt, dat op te heffen wat noodzakelijkerwijs onder de waarnemingsdrempel verblijft, zou een ander gebaar nodig hebben gehad. Een onopgemerkt gebaar zo als het openscheuren van deze envelop.

Met vriendelijke groet,
Faculty of Invisibility

Geachte,

Laat u zich niet misleiden door onze woordkeuze als we verwijzen naar de activiteit die al uw daden begeleidt als een onverneembare overeenkomst. Als een dagelijkse onhoorbare afspraak die u in de context van uw werk maakt. Dagelijks stapt u over de drempel van de institutie. In het uitvoeren en achter u laten van uw werk is het misschien alsof u op de grens van in de ban zijn ervaart. Een reeks van gedragingen lijkt dit te begeleiden.

Zoals u aanvoelt, is het deze aanvullende bezigheid, waardoor ook u zich voortdurend in de orde van het publieke invoegt en die het openbare in stand houdt.

Mischien is het u duidelijker dan ons hoe diep dit onhoorbare instemmen dat zich in deze manieren van doen voltrekt en dat zich als vermoeidheid toont, in ons bestaan ingevlochten is.

Het lijkt ons natuurlijk en zonder noemenswaardig inspanning, ja zonder actief te worden, maar ook totaal ontoegankelijk te zijn. Bijna zonder eigenschappen en onpersoonlijk.

Met vriendelijke groet,
Faculty of Invisibility

Geachte,

Stelt u zich het verschijnen van onze brieven als een spel voor, dat de vorm van een ritueel aanneemt maar het geheel zonder de begeleidende betekenis uitvoert.

Zou men het koord van de institutie aanspannen en opwinden, en het ambt van de lijn loslaten, wat als het zich zoals een draaitol verder zou voortspinnen? Wat als enkel een tot de taal verbannen figuur achterblijft, zozegd betovert in de taal, zou dat zo vreemd zijn?

Met vriendelijke groet,
Faculty of Invisibility